

ALICE MUNRO

Sevgili Hayat

Çeviri: SEÇKİN SELVİ

♥ can
öykü

ALICE MUNRO
SEVGİLİ HAYAT

Dear Life, Alice Munro

© 2012, Alice Munro

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 4000 adet yapılmıştır.

Düzeltili: Burçak Karabağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Gülay Yıldız, Serap Bertay, Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2349-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

ALICE MUNRO
SEVGİLİ HAYAT

ÖYKÜ

2009 MAN BOOKER ULUSLARARASI ÖDÜLÜ
2013 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

İngilizce aslından çeviren

Seçkin Selvi

Alice Munro'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bazı Kadınlar, 2011

Çocuklar Kalıyor, 2012

Nefret, Arkadaşlık, Flört, Aşk, Evlilik, 2013

Firar, 2014

ALICE MUNRO, 1931'de Ontario'da doğdu. Kanadalı eleştirmenlerin "Bizim Çehov'umuz" diye tanımladıkları usta hikâyecinin *Dance of the Happy Shades* (Mutlu Gölgelelerin Dansı, 1968); *Something I've Been Meaning to Tell You* (Sana Söylemek İstediğim Bir Şey, 1974); *The Beggar Maid* (Fakir Hizmetçi, 1978); *The Moons of Jupiter* (Jüpiter'in Ayları, 1982); *The Progress of Love* (Aşkın Gelişimi, 1986); *Friend of My Youth* (Gençlik Arkadaşım, 1990); *Open Secrets* (Aleni Sırlar, 1994); *Çocuklar Kalıyor* (1998); *Nefret, Arkadaşlık, Flört, Aşk, Evlilik* (2001); *Firar*, (2004); *The View from the Castle Rock* (Castle Rock'tan Görünüş, 2006); *Bazı Kadınlar* (2009); *Sevgili Hayat*, (2012) dışında *Lives of Girls and Women* (Genç Kızların ve Kadınların Yaşamı, 1971) adlı bir romanı yayımlandı. Munro, yazarlık kariyeri boyunca, Kanada'da Governor General, Uluslararası Man Booker, Marian Engel, Trillium Edebiyat, Rea Öykü, PEN/Malamud, Giller, Libris ve O. Henry gibi birçok ödüle layık görüldü. Ayrıca 2013 Nobel Edebiyat Ödülü'nün de sahibi oldu.

SEÇKİN SELVİ, Üsküdar Amerikan Koleji'ni bitirdi. Öğrenimini Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde sürdürdü. *Tiyatro 70* ve *Edebiyat 81* dergilerini çıkardı. *Günaydın* ve *Sabah* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. *Milliyet Sanat* dergisinde tiyatro eleştirileri yazıyor. MGS Merkezi ve Yeditepe Üniversitesi'nde eleştiri dersi verdi. Asaf Çiyiltepe Ödülü, Aydın Üstüntaş ve Çevirmenler Derneği Onur Ödülü alan Selvi, 1957'den başlayarak tiyatro, felsefe, edebiyat dallarında 160 yapıt çevirdi.

İçindekiler

Japonya'ya Ulaşmak	11
Amundsen	39
Maverley'den Ayrılış	75
Taşocağı	99
Sığınılacak Liman	117
Gurur	141
Corrie	163
Tren	185
Göle Bakan Yer	227
Dolly	243
Göz	267
Gece	281
Sesler	295
Sevgili Hayat	307

JAPONYA'YA ULAŞMAK

Peter onun bavulunu trene yerleştirir yerleştirmez, bir an önce ayakaltından çekilmeyi istiyor gibiydi. Ama oradan gitmeyi değil. Tren hareket ediverirse diye tedirgin olduğunu söyledi. Perona inince onların penceresine bakarak el sallamaya başladı. Gülümsüyor, el sallıyordu. Katy'ye gülümseyişi ağzını kulaklarına vardırıan, ışıl ışıl bir tebessümdü; Katy'nin onun için, kendisinin de Katy için sonsuza kadar bir mucize olmaya devam edeceğinden hiç kuşkusu olmayan bir gülümseme. Karısına gülümseyişinde ise zaten başka türüsü olmaz gibi bir kararlılığı yansıtan umut ve güven vardı. Kolayca sözcüklere dökülemez ve belki de hiçbir zaman dile getirilmeyecek bir duyguydu bu. Greta böyle bir şey söyleyecek olsa, Peter, Saçmalama, derdi. Greta da sürekli her gün birbirlerini gören insanlar için duygularını açıklamanın doğal olmadığını düşünerek Peter'ın görüşünü kabullenirdi.

Peter bebekken, annesi onu Sovyet Çekoslovakya'ından kaçırıp Batı Avrupa'ya götürebilmek için, Greta'nın adlarını hep unuttuğu dağlardan kucağında taşıyarak geçirmiş. Tabii başkaları da varmış. Peter'ın babası da onlarla gelecekmış; ama gizli kaçış gününden hemen önce sanatoryuma gönderilmiş. İyileşince arkalarından gidecekmış ama ölmüş.

Peter bunu ilk anlattığında, Greta, “Buna benzer hikâyeler okudum,” dedi. O hikâyelerde bebekler ağlamaya başlayınca, bütün kaçakları tehlikeye atmamak için ister istemez bebekleri gırtlaklarını sıkarak ya da ağızlarına bastırıp nefeslerini keserek nasıl öldürdüklerini anlattı.

Peter hiç öyle bir hikâye duymadığını ve o koşullarda annesinin ne yapacağını kestiremediğini söyledi.

Annesinin yaptığı ise, kapağı İngiliz Kolumbiyası’na atmak, orada İngilizcesini geliştirmek ve lisede o zamanki adıyla İş Uygulaması dersi vermeye başlamak oldu. Peter’ı tek başına büyüttü, üniversiteye gönderdi, Peter da mühendis oldu. Annesi onların apartman dairesine, daha sonra da müstakil evlerine geldiğinde hep salonda oturdu, Greta çağırmadıkça mutfığa adımını atmadı. Huyu böyleydi. Eleştirici bir tavır takınmamaya aşırı özen gösterirdi. Ev işlerinin, elişlerinin her birinde gelinini fersah fersah geride bırakacak kadar becerikli olmasına rağmen ne eleştirir ne işe karışır ne fikir vermeye kalkışırdı.

Dahası, Peter’ın büyüdüğü daireyi bırakıp yatak odası olmayan, yalnızca açılır kapanır kanepenin sığacağı daha küçük bir daireye taşındı. “Peter annesinin evine dönmesin diye mi öyle yaptınız?” Greta bunu şaka niyetine söyledi ama anne irkildi. Şakalar onu rahatsız ederdi. Belki dil sorunu yüzünden. Oysa İngilizce artık günlük dili olmuştu, üstelik Peter’ın bildiği tek dil de İngilizceydi. Greta *Kayıp Cennet*¹’i okurken, Peter, İş Uygulaması dersini öğreniyordu ama annesinden değil. Greta işe yarayacak her şeyden vebadan kaçarcasına kaçardı. Peter ise tam tersini yapardı.

Aralarında pencere camı olmasına rağmen Katy hız kesmeden el sallamayı sürdürürken, gülünç ya da aslında

1. XVII. yüzyıl İngiliz şairi John Milton’ın ünlü epik yapıtı. (Ç.N.)

çılğın bir saflık görüntüsü oluşturuyorlardı. Katy onun ne kadar yakışıklı olduğunu ve bunun hiç farkında değilmiş gibi görüldüğünü düşündü. Peter'in saçları, günün modasına uygun –hele mühendisleniz kaçınılmaz– olarak alabros kesilmişti, açık teni hiçbir zaman Katy'ninki gibi kızarmaz, güneşte al al kabarmaz, her mevsim güzel bir güneş yanığı tonunda olurdu.

Peter'in fikirleri de teni gibiydi. Sinemaya gittiklerinde, çıktuktan sonra film hakkında konuşmak istemezdi. Güzel, çok iyi ya da idare eder, deyip geçerdi. Lafı uzatmayı, ayrıntılara girmeyi anlamsız bulurdu. Televizyon seyredirken de, kitap okurken de tavrı değişmezdi. Bu tür şeylere sabırla katlanırdı. Filmi, televizyonu, kitabı kotaranlar herhalde yapabileceklerinin en iyisini yapıyorlardı. Greta tartışmaya girer, bir köprü için de aynı şeyi söyleyip söyleyemeyeceğini sorardı. Köprüyü yapanlar da ellerinden gelenin en iyisini yapar ama onların en iyisi köprünün yıkılmasını önlemeye yetecek kadar iyi olmayabilirdi.

Peter tartışmayı sürdürmek yerine gülerdi.

O aynı şey değil, derdi.

Değil mi?

Değil.

Greta bu tutumun –mesafeli, hoşgörülü tavrın– kendisi için bir nimet olduğunu anlamalıydı; çünkü bir şairdi ve şiirlerinde neşeli ya da kolayca açıklanabilir şeyler yoktu.

(Peter'in annesi ve birlikte çalıştığı insanlar –Greta'nın şair olduğunu bilenler– ona hâlâ şaire, diyorlardı. Greta, Peter'a böyle dememeyi öğretti. Başkalarına öğretmesi gerekmiyordu. Kendi hayatında geride bıraktığı akrabaların ve şimdi bir eş ve anne rolündeyken tanıdığı insanların eğitilmesi gereksizdi çünkü onlar bu özelliği hakkında zaten hiçbir şey bilmiyorlardı.)

O zamanlar neyin doğru, neyin yanlış sayıldığını hayatının daha sonraki dönemlerinde açıklamak zor olacaktı. Örneğin, feminizmin hoş karşılanmadığını söyleyebilirdiniz. Bu sefer de feminizmin, o zamanlar insanların bildiği, kullandığı bir sözcük bile olmadığını açıklamak zorunda kalırdınız. Heves, hırs şöyle dursun, ciddi bir görüş sahibi olmanın hatta belki gerçekten değerli bir kitap okumanın bile size kuşkuyla bakılmasına, çocuğunuz o yüzden zatürree oldu, diye suçlanmanıza yol açacağını, kocanızın ofis partisinde siyasi bir yorum yapmanızın adamın terfi etmesini engellemeye neden olabileceğini anlatmanız gerekebilirdi. Hangi siyasi partiden yana olduğunuz önemli değildi, önemli olan bir kadının bu gibi konularda ağzını açmaya cüret etmesiydi.

İnsanlar güler ve, Kesinlikle şaka yapıyor olmalısınız, derlerdi; siz de, Evet ama o kadar da şaka değil, derdiniz. O zaman karşınızdaki, Eğer şiir yazıyorsanız, kadın olmanın erkek olmaktan daha garantili, olduğunu söylerdi. İşte tam o noktada, kadın şair veya şaire terimi tıpkı keten helvası gibi üstünüze yapıştıveren bir sözcük olurdu. Greta, Peter öyle düşünmezdi ama onun Avrupa'da doğduğunu unutmamak gerekir, derdi. Ama kendisi öyle düşünmese de, Peter birlikte çalıştığı erkeklerin böyle şeyler hakkında ne düşüneceklerini kestirebilirdi.

Peter o yaz, uzakta, daha doğrusu anakaranın kuzeyinde, varılabilecek en uzak nokta olan Lund'da yürütülen bir çalışmayı yönetmek için bir ay, belki de daha uzun bir süre orada kalmak zorundaydı. Orada Katy ve Greta'nın kalabilecekları bir yer de yoktu.

Ama Greta, bir zamanlar Vancouver Kütüphanesi'nde birlikte çalıştığı, şimdi evlenip Toronto'ya yerleşmiş olan bir kızla haberleşmeyi sürdürüyordu. Kız, öğret-

men olan kocasıyla o yaz bir aylığına Avrupa'ya gidecekmiş; Greta'ya mektup yazıp o süre içinde evleri boş kalmamasın diye Greta'nın ailesiyle birlikte Toronto'daki evde kalmak gibi bir iyilik yapmasını –büyük bir nezaketle– rica etmişti. Greta'da ona cevap yazmış, Peter'ın işi nedeniyle gelemeyeceğini ama arkadaşının teklifini Katy ve kendisi adına kabul ettiğini haber vermişti.

İşte o yüzden şimdi perondan ve trenin penceresinden karşılıklı eller sallanıyordu.

O sırada Toronto'da düzensiz aralıklarla yayımlanan *The Echo Answers* diye bir dergi vardı. Greta dergiyi kütüphanede bulmuş ve birkaç şiirini göndermişti. Şiirlerden ikisi yayımlandı ve derginin yayın yönetmeni geçen sonbaharda Vancouver'a geldiğinde başka yazarlarla birlikte Greta da onunla tanışmak üzere bir partiye davet edildi. Toplantı, Greta'ya adını öteden beri biliyormuş gibi gelen bir yazarın evinde düzenlenmişti. Parti akşamüstü, Peter'ın işte olduğu saatlerdeydi; o nedenle Greta bir bebek bakıcısı tuttu ve Lions Gate Köprüsü ile Stanley Park'tan geçip Kuzey Vancouver'a giden otobüse bindi. Sonra yazarın evinin olduğu üniversite kampüsüne gitmek için uzunca bir süre Hudson Körfezi'nin karşısında otobüs bekledi. Son durakta otobüsten inince aradığı sokağı bulup evlerin numaralarına baka baka yürümeye başladı. Yürüyüşünü büyük ölçüde yavaşlatan yüksek topuklu ayakkabılarını giymişti. Üzerinde de arkadan fermuarlı, bele iyice oturan ve kalçalarını da hayli sıkıca saran en şık siyah elbisesi vardı. Kıvrılarak uzanan kaldırımsız sokaklarda, kimselerin görünmediği akşam alacasında hafifçe tökezleyerek yürürken, o kıyafetle biraz gülünç görüldüğünü düşündü. Günden güne gelişen bütün banliyölerdeki gibi burada da geniş pencereci mo-

dern evlerin olması, hiç de Greta'nın beklediği bir manzara değildi. Yanlış bir sokağa mı saptım, diye düşünmeye başladı, üstelik buna canı da sıkılmadı. Bir bankın olduğu otobüs durağına geri döner, oturup ayakkabılarını çıkarır ve o uzun dönüş yolculuğunu tek başına yapmak üzere otobüsü beklerdi.

Ama park edilmiş arabaları ve evin numarasını gördüğünde iş işten geçmişti, dönüp gidemezdi artık. Kapalı kapının ardından gürültüler geliyordu, Greta zili iki kez çalmak zorunda kaldı.

Bir başkasını bekliyormuş gibi görünen bir kadın karşıladı onu. Karşıladı demek doğru olmaz, kadın kapıyı açtı, Greta da, "Partinin verildiği yer burası olmalı," dedi.

Kadın kapının sövesine yaslanıp, "Başka bir şey gibi mi görünüyor?" dedi. Greta, "İçeri girebilir miyim?" deyinceye kadar da kapının ağzını kapadı, sonra çok acı veriyormuş izlenimi veren bir hareketle çekildi. Greta'yı içeriye buyur etmedi ama Greta onun peşinden yürüdü.

Onunla ne konuşan oldu ne de geldiğini fark eden ama bir süre sonra genç bir kız pembe limonataya benzer bir içkiyle dolu bardakların olduğu tepsiyi ona uzattı. Greta bir kadeh aldı, çok susadığı için bir dikişte bitirdikten sonra bir tane daha aldı. Kıza teşekkür etti, o sıcakta onca yolu yürümenin zorluğundan dem vurup sohbete girmek istediye de, kız oralı olmadan arkasını dönüp tepsi gezdirme işine devam etti.

Greta ileriye doğru yürüdü. Dudaklarından tebesümü eksik etmiyordu. Kimse tanımış ya da gördüğüne memnun olmuş bir ifadeyle bakmadı ona; hem neden memnun olacaklardı ki? İnsanlar ona gözucuyla şöyle bir baktıktan sonra kendi aralarında konuşmayı sürdürüyordu. Gülüşüyorlardı. Greta'nın dışında herkesin arkadaşları, esprileri, paylaştıkları sırları varmış, herkes geldiğine sevinen birilerini bulmuş gibi görünüyordu. Asık

suratlarıyla durup dinlenmeksizin pembe içkileri dolaştıran gençlerden başka herkes birbiriyle kaynaşmıştı.

Ama Greta yılmadı. İçki de cesaretlenmesine yardımcı oluyordu, Greta, tepsi yeniden gelince bir kadeh daha almaya karar verdi. Aralarına girip sohbete katılabileceği konuşkan bir gruba rastlamaya çalışıyordu. Film adlarından söz edildiğini duyunca aradığını bulmuş gibi oldu. O sıralarda Vancouver'da yeni yeni gösterilmeye başlanan Avrupa filmlerinden söz ediyorlardı. Greta, Peter'la birlikte seyrettikleri bir filmin adını duydu. *400 Darbe*. "Aa, ben onu gördüm." Bunu yüksek sesle ve coşkuyla söyledi, hepsi dönüp ona baktılar ve konuşmacı olduğu anlaşılan biri, "*Sahi mi?*" dedi.

Greta sarhoştu tabii. Pimm's No.1 ciniyle pembe greyfurt karışımı hızla etkisini göstermişti. Başka zaman olsa adamın aşağılayıcı bir tavırla söylediği bu söze alınacakken, o kafayla hiç aldırmadı. Biraz çakırkeyif olduğunun farkına vararak ama aynı zamanda salondaki hoşgörü havasını da hissederek gezinmeye devam etti; insanlarla ahbaplık edemeyişi önemli değildi, etrafta dolanacak ve kendi fikrini söyleyecekti.

Kemerli bir alanda, önemli kişilerden oluşan bir grup vardı. Greta, ev sahibinin, yüzünü ve adını uzun zamandır bildiği yazarın da onların arasında olduğunu gördü. Yüksek sesle ve hararetli bir tonda konuşuyordu, onun ve yanındaki birkaç adamın, sanki yüzünüze bakar bakmaz hakaret bombardımanına başlayacaklarmış gibi tehlikeli bir görüntüleri vardı. Greta, az önce içlerine girmeye çalıştığı gruptakilerin onların karıları olduğunu düşündü.

Kapıyı açan ve kendisi de yazar olan kadın her iki gruba da katılmamıştı. Greta, ona seslenildiğini, onun da dönüp baktığını gördü. Greta kadının adını duyunca onun da kendi şiirlerini basan derginin yazarlarından biri olduğunu anladı. Bu durumda kadının yanına gidip ken-

dini tanıtma uygun düşer miydi? Neden olmasın, sokak kapısındaki soğukluğa rağmen ikisi de eşit konumda değil miydi?

Ama o sırada kadın başını kendine seslenen adamın omzuna dayadı; Greta'nın aralarına girmesini hiç de hoş karşılamazlardı.

Bu görüntü Greta'nın oturmasına neden oldu, ortalıkta hiç sandalye olmadığı için de yere oturdu. Aklına bir şey geldi. Peter'la mühendislerin partilerine gittiği zaman, konuşmalar sıkıcı olsa da genel atmosferin keyifli olduğunu düşündü. Çünkü herkesin önemi en azından o ortamda belirlenmiş ve kabullenilmiş olurdu. Oysa burada kimse güvende değildi. Anlı şanlı olanların, yazdıkları yayımlananların bile arkasından laf edilebilirdi. Kim olursanız olun, herkeste çok bilmiş ya da gergin bir hava vardı.

O da burada aç köpeğe acıyıp kemik atarcasına kendisine yakınlık gösterip konuşacak birini bulmak için can atmıştı.

Ortamın tatsızlığıyla ilgili analizini ve yorumunu yaptıktan sonra rahatladı, kimsenin kendisiyle konuşup konuşmamasını umursamadı. Ayakkabılarını çıkardı, iyice rahat etti. Sirtını duvara dayayıp ayaklarını da parti- nin fazla kalabalık olmayan bir yerine uzattı. İçkisinin halıya dökülmesini istemediği için hemen içip bitirdi.

Tepesine bir adam dikildi. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Greta adamın ayakkabılarının içinde şişmiş ayaklarına acıdı. Ayakta durmak zorunda kalan herkese acıdı.

Buraya davet edildiğini söyledi.

"Evet. Ama arabanla mı geldin?"

"Yürüdüm." Ama bu cevap yeterli değildi, biraz sonra Greta cevabı tamamlamayı becerdi.

"Otobüsle geldim, sonra da yürüdüm."

Ev sahibinin özel grubundaki adamlardan biri, ayak-kabılı adamın arkasına geldi. “Bu harika fikir,” dedi. Gerçekten de Greta’yla konuşmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Birinci adam bu yeni gelene fazla yüz vermedi. Greta’nın ayakkabılarını giydirmeye kalktı ama Greta, ayaklarını çok sıkıp canını acıttığını söyleyerek giymeyi reddetti.

“Elini alıp taşı öyleyse. Yoksa ben taşıyacağım. Ayağa kalkabilecek misin?”

Greta kendisine yardım etsin diye daha önemli olan öteki adama bakındı ama adam orada değildi. Şimdi onun ne yazdığını anımsıyordu. Doukhobor’lar¹ hakkında bir oyun yazmış ama Doukhobor’ların çıplak görünmesi gereken oyun olumsuz tepkilerle karşılaşmıştı. Tabii ki sahnedekiler gerçek Doukhobor değil, sadece aktörlerdi. Üstelik sahneye de çırılçıplak çıkmamışlardı.

Greta ayağa kalkmasına yardım eden adama bunu açıklamaya çalıştı ama adam hiç ilgilenmedi. Greta ona neler yazdığını sordu. Adam ötekiler türünde bir yazar olmadığını, gazeteci olduğunu söyledi. Ev sahiplerinin torunları olan oğlu ve kızıyla buraya ziyarete gelmiş. İçki servisi yapanlar onlar, yani onun çocuklarıymış.

Adam içkileri kastederek, “Ölümcül,” dedi. “Katliam.”

Artık dışarıdaydılar. Greta çimlerin üzerinde çoraplarıyla yürürken, neredeyse pis bir birikintiye basacaktı.

Adama, “Biri buraya kusmuş,” dedi.

Adam da, “Gerçekten öyle,” deyip Greta’yı bir arabaya yerleştirdi. Dışarıdaki hava Greta’nın tavrını değiş-

1. Rus kökenli Hıristiyan topluluk. Geçmiş XVI. yüzyıla kadar uzanan bu dinî, etnik ve toplumsal görüş grubu, Tanrı’nın varlığını her insanda sürdürdüğü inancıyla din kurumlarının ve dinsel törenlerin gereksiz olduğunu savunur. XIX. yüzyıl sonlarında Kanada’ya göçtüler. Bugün Kanada’da 40.000, ABD’de yaklaşık 5.000 Doukhobor yaşamaktadır. (Ç.N.)

tirmiş, ölçsüz, yersiz bir neşeden mahcubiyete, hatta utanmaya dönüştürmüştü.

Adam, “Kuzey Vancouver’a gidiyoruz,” dedi. Greta orada yaşadığını söylemiş olmalıydı. “Tamam mı? Yola çıkıyoruz. Hedef Lions Gate.”

Greta, adam, “Partide ne işin vardı?” demesini diye dua etti. Şair olduğunu söylemek zorunda kalırsa, şu andaki durumu, aşırı rahat tavrı, ürkütücü bir biçimde tipik sanatçı havası diye yorumlanırdı. Hava kararmamıştı ama akşam olmuştu. Doğru yönde gidiyor gibiydiler, bir akarsu boyunca ilerlediler, sonra bir köprüden geçtiler. Burrard Caddesi Köprüsü. Trafik arttı, Greta gözlerini açıyor, geçip giden ağaçlara bakıyor, sonra istemese de gözlerini yeniden kapıyordu. Araba durduğunda, bu kadar kısa zamanda eve gelmiş olamayacaklarını fark etti. Yani kendi evine.

Tepelerinde yapraklı büyük ağaçlar vardı. Yıldızları göremiyorlardı. Ama buldukları yer her neresiyse orası ile şehir ışıkları arasındaki suya parıldılar yansıyor.

Adam, “Öylece otur ve düşün,” dedi.

O sözcük Greta’nın aklını karıştırdı.

“Düşüneyim mi?”

“Örneğin eve kadar nasıl yürüyeceğini. Aklın başındaymış gibi görünmeyi becerebilecek misin? Serinkanlı mısın? Herhalde bir kocan vardır.”

Greta, “Her şeyden önce beni eve kadar getirdiğin için sana teşekkür etmem gerek,” dedi. “Bunu yapabilmem için de adını söylemelisin.”

Adam adını daha önce söylediğini belirtti. Belki de iki kez. Ama bir kez daha diyorsan, tamam. Harris Bennett. Bennett. Partiyi düzenleyenlerin damadıydı. İçkileri dolaştıranlar da onun çocuklarıydı. Çocuklarıyla birlikte Toronto’dan gelmişti? Bu kadar bilgi yeter miydi?

“Anneleri var mı?”

“Tabii var. Ama hastanede.”

Usta yazar Alice Munro, *Sevgili Hayat*'taki öykü kişilerine ve yaşadıkları ortama yine can soluğu üflüyor. Aşk, yalnızlık, suçluluk, utanç, kayıplar, şehvet, ölüm, mutsuzluk ve umut; bütün bu duyguları içeren insan yaşamının farklı kesitlerini aktaran öyküler, yazarın kaleminin ucundaki kişilere empatiyle yaklaşması sonucunda okurlara akıcı bir okuma deneyimi armağan ediyor.

Çoğunluğu Kanada'nın taşra ortamında geçen ve yaşam yolunun sapaklarında büyük ölçüde rastlantıların rol oynadığı öyküler, gündelik yaşamı yalın bir dille canlandırırken, öykülerin sonu, okurun kendisine uygun gelen bir biçimde hayal edebileceği bir belirsizlikle noktalanıyor.

Alice Munro'nun kitabının sonunda "Final" başlığı taşıyan bir bölüm var. Bu bölümün girişinde, "Bu kitaptaki son dört parça pek hikâyeye sayılmaz. Bu anlatılar, bazen gerçeği tamamen aktar-masa da duyguları ve tamamen gerçek olayları yansıtan otobiyografik çalışmalar. Onların kendi yaşamım hakkında söyleyeceğim ilk ve son –ve gerçeğe en yakın– şeyler olduğuna inanıyorum," diyen yazar, kendi geçmişi ve ailesiyle birlikte yaşadığı günlere ait anılarını aktarıyor. Bu bölüm belki de kitaptaki bütün hikâyelerden çok daha duygu yüklü bir edebiyat örneği sunuyor.

